

Úvodník

*Bratia a sestry,
dovoľte mi, aby som všetkým Vás pozdravil
slovami proroka Izaiáša „Hlas volajúceho na
púšti pripravujte cestu Pánovi,
vyrovňavajte mu chodníky“.*

Tieto slová, po prvý krát počul Boží ľud v 6.stor. pred Kr. na konci Babylonského zajatia. V roku 538 pred. Kr. sa vlády nad Babylonom ujal perzský kráľ Kýros, ktorému Hospodin vnukol na tú dobu nevidanú myšlienku, aby rozhodol, nastoliť pokoj vo svojej ríši nie pomocou násilia, ale tolerancie. Preto vydal výnos zaručujúci aj zajatým Júdejcóm možnosť vrátiť sa po desiatkach rokov späť do svojej vlasti. Toto kráľovské rozhodnutie iste znelo zajatcom ako sen. Mnohí už stratili vieru, nedúfali v takýto obrat. A predsa nastal. Cesta k slobode a domovu bola otvorená a 42 000 mužov, žien a detí sa vybralo do krajiny svojich otcov, pretože si nevedeli predstaviť žiť niekde inde.

Ten istý hlas volajúceho na púšti

opäť zaznieva v tretej kapitole Matúšovho evanjelia na začiatku našej kresťanskej éry: Tento novozmluvný hlas patrilo Jánovi Krstiteľovi, ktorý hlásil Božiemu ľudu opäť príchod Pána prinášajúceho svetlo a slobodu, Pána a Spasiteľa Ježiša.

Dnes toto slovo znie opäť aj Tebe, milý brat a milá sestra. Ozaj si pripravený urovnať svoje chodníky, dať do poriadku svoje pokrivené cestičky a celým srdcom ochotne a horlivo sa ponáhľať do náruče nášho jediného Pána prichádzajúceho k Tebe do Tvojho života, do Tvojej rodiny? Adventné poslanstvo sa za tie roky vôbec nezmenilo, Pán nás miluje, napriek našim hriechom a nedostatkom, nechce nás nechať zahnúť a zomrieť. Preto vyslobodil svoj ľud z Babylona, preto poslal svojho Syna a preto prichádza aj dnes k Tebe aj ku mne. Nič sa nezmenilo, stále znova a znova každá generácia veriacich ľudí spoznáva Boha, ako láskavého a milujúceho Otca.

Chcem Vám pár slovami povedať, čo všetko sme v našom zbere v tomto roku urobili, akými zmenami sme prešli.

Nedá sa na tomto mieste vymenovať všetky aktivity, ktorých bolo nesmierne veľa a ktoré sú dôkazom, že každá služba i každá koruna, ktorú môžeme venovať rozvoju duchovnej, alebo sociálnej služby prináša svoje ovocie. K dnešnému dňu môžeme povedať, že máme tri skupiny vysokoškolskej evanjelickej mládeže, dovedna v počte cca 150 ľudí, dve skupiny staršieho dorastu, na ktoré chodí cca 50 ľudí a mladší dorast, kam chodí cca 10 ľudí.

V tomto roku na Legionárskej ulici začal prácu klub Benjamín, ktorý združuje mladé mamičky na materskej dovolenke. Náš zbor prevzal prácu Univerzitného pastoračného centra, rozšírili sme náš vysokoškolský internát v EDS, kde dnes býva 60 študentov a výhľadovo v letnom semestri ich bude okolo 80. V lete sme uskutočnili množstvo táborov, stretnutí a výletov, to všetko v takom rozsahu ako nikdy predtým. Konečne sa opäť rozbehla aj vyučovanie evanjelického náboženstva na štátnych školách, zamestnali sme brata Martina Kováča ako katechéta a dnes Vám ponúkame možnosť učiť evanjelické náboženstvo na každej škole, kde bude oň záujem. Je na mieste poďakovať všetkým zamestnancom, dobrovoľným spolupracovníkom, ktorí vykonali obrovské množstvo práce. Tak isto sa tešíme, že s naším Evanjelickým lýceom a EZŠ môžeme rozvíjať vzájomnú spoluprácu na prospech školy aj zboru.

Veľkou zmenou v našom zbere bol od odchod našej zborovej farárky Jarmily Petrulovej, ktorá v októbri odišla za zborovú farárku do Trenčianskych Stankoviec. Sestra farárka sa spolu so svojím manželom šesť rokov vzorne starala hlavne o náš pastoračný obvod v Dúbravke. Ich zásluhou sa rozbehli

mnohé aktivity, ktoré tam dovtedy neboli. Srdečne im za ich prácu aj na tomto mieste ďakujem a prajem im na novom pôsobisku mnoho Božieho požehnania.

V auguste sme do nášho zboru prístahoval novozvolený zborový farár Martin Šefranko s rodinou. Chceme nášmu novému kolegovi a nášmu zborovému farárovi popriať mnoho láskavosti, trpezlivosti a inšpirácie, aby prácu v našom zbere vykonával vždy v Kristovom duchu a všetkých nám prinášal pri každej príležitosti „dobrú správu“ o zachraňujúcej Božej milosti.

Univerzitné pastoračné centrum v Mlynskej doline, domov dôchodcov na Palisádach, vysokoškolský internát, generálna oprava Nového kostola, začlenenie dvoch nových kaplánov do zborovej práce, rozvíjanie spolupráce s Evanjelickou diakoniou sú výzvy, ktoré nás čakajú na budúci rok. Je preto veľmi dobré, že môžeme ďalej pokračovať aj s našim presbyterstvom v nezmenenej podobe. Naše sestry presbyterky a bratia presbyteri vo väčšine boli vždy ochotní priložiť ako prvú ruku k dielu. Práce je mnoho, ale náš Pán prichádza a chce byť nielen v našich životoch, ale chce aj v našom cirkevnom zbere začať nový život, aby sa náš zbor stal pre nás, pre naše deti, ale aj pre všetkých evanjelikov, ktorí prichádzajú do Bratislavy pracovať a študovať, duchovným domovom. – Miestom kde môžeme nájsť odpočinutie našich dušiam a občerstvenie nášmu duchu.

Prajem Vám požehnané Vianočné sviatky a úspešný nový rok 2008

S bratským pozdravom
Michal Zajden,
 predsedajúci zborový farár.

Uznesenia schválené mimoriadnym zborovým konventom nášho cirkevného zboru,

ktorý sa konal 2.12. 2007 v Novom kostole na Legionárskej ulici.

Uznesenie č. 1:

a) Cirkevný zbor (CZ) zriaďuje Univerzitné pastoračné centrum – mosty Bratislava (UPC) ako účelové zariadenie CZ.

b) CZ súhlasí, s prevzatím majetku a záväzkov UPC – mosty Bratislava.

c) CZ si vyhradzuje právo, aby o obsadzovaní pracovných miest pracovníkov UPC rozhodovali orgány CZ.

d) Konvent poveruje predsedníctvo CZ prípravou štatútu UPC a presbyterstvo CZ jeho schválení v zmysle cirkevno – právnych predpisov.

Adventná

Prichádzaš? Čakám Ťa!
Slávneho Kráľa – kráľovský ustrojený.
V slávnostnom rúchu, pohľad
na dvere chrámu upriamený.
Či nimi vojdeš?
Čakám Ťa.
Čakám Ťa pripravený?

Prichádzaš. Čakám Ťa!
Darcu pokoja – slabý a unavený.

Uznesenie č. 2:

Konvent schvaľuje zriadenie služobných sociálnych bytov pre pracovníkov v seniorskom dome starostlivosti.

Uznesenie č. 3:

Konvent schvaľuje prenájom podkrovia pre Ústredie Evanjelickej diakonie za 1,-Sk v budove na Panenskej 27.

Uznesenie č. 4:

Konvent schvaľuje zakúpenie aparatury na ozvučenie Nového kostola na Legionárskej ulici.

Uznesenie č.5:

Konvent zbavuje verejného príslužbu tých presbyterov, ktorí ho dali na konvente 19.11. 2006 – príslužiac, že do dvoch rokov najneskôr do výročného konventu v r. 2008 ponúknu cirkevnému zboru svoj mandát.

Ich mandát trvá podľa Ústavy ECAV na Slovensku 6 rokov, teda do 19.11. 2012. Konvent zaväzuje všetkých presbyterov, aby v rámci svojich síl a možností pomohli splniť náročné úlohy, ktoré pred CZ stoja.

luk, rýchlosť, špina, stres.
Prázdny som a predsa presýtený.
Túžiac po pokoji
čakám Ťa.
Čakám Ťa pripravený?

Dobre viem, Ty už raz prišiel si
zo slávy nebies k nám na zem
a bol si pokorený.
Dal si sa úplne z lásky k nám
Túžim byť premenený.

Na púšti života človek som
zbitý, opustený.
Myšlienkou, slovom i činom hriechu
ostal som poznačený.
Na púšti života za hlasom
nahý a vysilený
kráčam, či plazím sa?

Len celou bytosťou na slovo
to Tvoje upriamený
vyznávam:
„Tu som a čakám Ťa!
Obmy ma!
Túžim byť pripravený.“

Slávka Micáková

Betlehemske Dieťa a naše deti

Štedrý večer má v sebe niečo
tajomné. I keď sme dospeli, radi sa
v spomienkach vraciame k Štedrým
večerom prežitým v detstve. Vďačne
myslíme na rodičov, ktorí nám pripra-
vovali krásne zážitky domova, pokoja,
lásky.

My máme deti, vnúčatá, pravnúčatá.
Našou úlohou je pripraviť im krásne
Vianoce, aby mohli celý život spomínať
na pevný, pokojný, chrániaci domov ako
na predobraz definitívnej chránenosti
v Božích láskavých rukách.

Čo v detských dušiach rozhoduje
o kráse Vianoc? Nie je to v prvom rade
finančná hodnota darčiekov. Dary majú
cenu, len ak sú kryté láskou. Dary bez

lásky, akokoľvek drahé, sú iba atrapy.
Aj menší dar, pri ktorom cítiť, že je
prejavom skutočnej lásky, je ohromným
zážitkom. Ak dieťa má ľudí, ktorí ho
vezmú do náručia, objímu, pohladia,
ktorí sa s ním hrajú, rozprávajú, trpezlivo
odpovedajú na jeho otázky, vedia pokojne
hovoríť aj o jeho problémoch, tak je to pre
dieťa úžasný zážitok, ktorý dáva cenu aj
tým darčekom, aj malým darčekom.

Deti sú vnímavé pre to Dieťa
v jasliach. Cítia, že On je jedným z nich
a že patria k Nemu. Túto príťažlivú silu,
ktorou to vianočné Dieťa na naše deti
pôsobí, treba využiť, pestovať, rozvíjať.
A práve toho majú byť Vianoce plné.
Nájst si čas a rozprávať deťom o Ježišovi –
o jeho narodení v Betleheme, o pastieroch,
o úteku s rodičmi pred teroristom Herode-
som, o dvanásťročnom Ježišovi v chráme,
o Jeho verejnom účinkovaní... Viest deti
k tomu, aby sa im Ježiš Kristus stal na
celý život vedúcou postavou, aby pod Jeho
sústavným vplyvom rástli v pevné, solidne
kresťanské osobnosti – to je najkrajší
vianočný dar. Kto chce svojim deťom dať
to najlepšie z najlepšieho, ten im dá práve
toto. Kto im priblíži Ježiša Krista, ten sa
k Ježišovi Kristovi priblíži aj sám. Takýto
darca je vždy aj obdarovaný. Pochopíme
to? Uskutočnime to?

Ján Grešo, zborový farár

POOHLIADNUTIE SA ZA LETOM

Krátka správa s dlhým obsahom o jednej mládeži

My, tzn. mládež stretávajúca sa pravidelne každú stredu o 18:30 v zborovej miestnosti na Legionárskej ulici č.6, sme toto leto spoločne začali "umeleckým večerom". A keďže sme vtedy !boli! mládežou prevažne z rôznych kútov

našej krásnej slovenskej vlasti, poväčšine (hlavne tí mladší, ešte študujúci) sme sa rozprchli do svojich domovov a tam strávili prázdniny.

Ako inšpirácia pre predprázdninový (27.6.2007) umelecký večer nám poslúžil rozhovor Pána Ježiša so ženou Samariťankou, napísaný v Ev. podľa Jána v 4. kapitole v 13. - 15. verši:

"Ježiš odpovedal a riekol jej: Každý, kto pije z tejto vody, bude zase žiť; ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žiť na veky; ale voda, ktorú mu dám, obráti sa v ňom na prameň vody, vyvierajúcej do večného života. A žena mu povedala: Pane, daj mi tej vody, aby som nežíznila ani nechodila sem naberat."

Tak sme sa i my všetci pred prázdninami

nami prišli občerstviť vzácnymi slovami nášho Pána Ježiša Krista a povzbudiť sa veľmi "špecifickým, priam exaktnými" svedectvami bratov a sestier nášho spoločenstva.

V tento príjemný letný večer sme si vzájomne slúžili talentami, ktoré do nás

vložil svätý a najväčší Umelec a Tvorca. Aké to je krásne, že i tvorivosťou môžeme osláviť Jeho meno. Milosť, ktorej sa nám dostalo v smrti a vzkriesení nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, sme mohli rôznymi spôsobmi sprostredkovať všetkým, čo prijali naše pozvanie.

Videli sme prezentácie fotografií, počúvali piesne i básne, z chuti sme sa zasmiali na inak vážnej téme scénky. Obdivovali sme

Náš výlet s veľkým V

Leto. – Čas, na ktorý sme sa tak veľmi tešili. Opadol stres zo skúšok, prijímačiek, maturít a koncoročných písomiek. Všetci sme prišli späť do Bratislavy a vedeli, že nasledujúce týždne budeme mať len a len pre seba. Konečne stihneme všetko, na čo za ten rok nebol čas. Byť len spolu a robiť len to, čo nás baví. Áno, to je luxus, ktorý si dva mesiace do roka môže dopriať každý školák.

A tak sme sa do toho pustili. No a poznáte lepší začiatok prázdnin, ako tradičný dorastový výlet? Veru, ani ja nie. Takže hurá do Jablňoviec.

Ale, spomínate na prvý prázdninový týždeň? To teda neboli žiadne tropické horúčavy. Počasie nám neprialo a tak sme si okrem krátkeho výletu hneď v prvý deň okolitú prírodu veľmi nevyčutili. Tým sme si však týždeň nenechali pokaziť. Veď o to viac času nám ostalo na témy a hry. Ústredná téma nášho výletu

šikovnosť rúk pri výrobkoch i krásu ducha v obrazoch.

To všetko sa odohralo v príjemnom prostredí, ktoré odrážalo veľa z peknosti a zručnosti našich dievčat a nezaobišlo sa bez mocnej a veľmi praktickej pomoci našich chlapcov.

Vďaka Pánovi sme mohli spoločne načerpať veľa v prameni Jeho zázrakov a vyzbrojiť sa tak duchovne do horúceho leta, ktoré je teraz už za nami.

Slávka Micáková

bola: Kresťan v strede spoločenstva, spoločnosti. Rozmýšľali sme o tom akých ľudí okolo seba máme, ako nás vnímajú a čo od nás očakávajú, či už doma, alebo na doraste. Pýtali sme sa čo očakávame my od ľudí, spoločenstva, kde sme a kam smerujeme. Snažili sme sa zistiť do akých „škatúl“ sme zatriedení a skúšali sme prísť na to, ako sa z nich snažíme a môžeme dostať, čo môžeme robiť a čo zmeniť. Taktiež sme hovorili o pravde a jej význame pre nás a spoločnosť, a aj o médiách a ich vplyve na myslenie ľudí. Na témach sme sa veľa dozvedeli, a s niečím múdrym sa nám podarilo aj podeliť. Dúfame, že sme zase o niečo múdrejší a bohatší.

Hlavná téma nášho výletu bola: „Kresťan a svet“. Niekedy by sa mohlo zdať, že sama Biblia nás nabáda k tomu, aby sme sa od sveta izolovali. Tento svet je hriešny a ak my máme byť čistí, nemôžeme sa od neho zašpiniť. Nemáme sa pripodobňovať tomuto svetu (R 12,2), milovať ho (1J 2,15) a máme zostať ním nepoškvrnení (Jk 1,27). Mali by sme sa teda uzavrieť a dbať len o svoju duchovnú čistotu a o rast aj napriek všetkému,

zlému a nespravodlivosti, ktorú vidíme okolo seba? Veď je to praktické. Čím väčšia tma bude okolo, o to viditeľnejšie bude naše svetlo. No Boh nás nevyzýva k tomu, aby sme nenávideli celý svet. Nenávisť si zaslúži hriech vo svete, ale Boh tento svet stvoril a miluje.

A aj my žijeme vo svete. To nemôžeme a nemáme meniť. Našou výzvou a cestou nie je postaviť okolo seba obrovské nepreniknuteľné hradby zbožnosti a ostat ľahostajní voči všetkému, čo sa deje okolo nás. Máme žiť vo svete, ale nebyť ako svet. Získali sme obrovský dar viery, nie zo svojej sily, nie vzorným životom. Je to dar, ktorí sme dostali bez zásluh a hodností, ale máme zaň zodpovednosť. Kresťanstvo nie je len náuka, je to spôsob života.

Nemôžeme sa uzavierať pred dnešnými problémami sveta, ale máme niečo do sveta svetlo, dávať mu chuť. Musíme ho milovať aký je a bojovať, aby bol lepší. Nemôžeme celý život len čakať na dokonalý svet, ktorý nás čaká, ale už dnes ho tvoriť. Odstraňovať zlo a kričať, že cisár je nahý. Neostať ticho. A musíme ešte oveľa viac- „Musíme evanjelium žiť.“ To znie ako ťažká celoživotná úloha. Ale máme za ňu zodpovednosť.

Okrem tém sme však mali aj výlety a hry. Preto by sa určite patrilo taktiež aspoň pár vetami zmieniť našu nevšednú „túru“. Pred dvoma rokmi, keď sme tiež výletovali v Jablňovciach, rozhodli sme sa urobiť si krátky výlet na mlyn. Keď sme konečne prešli, čo sme prejsť mali, vyšli, čo sme vyjsť mali, no mlyn nikde. A toto bola tohtoročná výzva: Veď my ťa nájdeme! A znova sme prešli, čo sme prejsť mali a vyšli, čo sme vyjsť mali a mlyn... no nikde. A tak máme dôvod vrátiť sa na toto krásne miesto.

A už máme aj meno pre tú budúcu túru: „Hľadá sa mlyn.“ Nechcete sa pridať a pomôcť nám ho nájsť?

Zaujímavou časťou výletu tiež boli spoznávacie a „teambuildingové“ hry. Povieť si, veď sa predsa poznáme. Je to však skutočne tak? Žijeme v spoločnosti a každý týždeň sa už niekoľko rokov stretávame. Ale pamätáte si na koniec strednej školy? Zrazu človek zistí, že o ľuďoch, ktorých videl každý deň, nevie vôbec nič. Aj u nás máme výrazných ľudí, ktorí sa nedajú prehliadnuť, ale u kolkých nevieme povedať obľúbenú farbu či jedlo? A tiež nevieme aj podstatnejšie veci - ich najväčšie sny či túžby, alebo napríklad, čo si naposledy spievali v sprche. Teraz to už vieme a zistili sme to občas aj s riadnou dávkou humoru. Citáťmi týždňa sa stali napríklad: „Na opustený ostrov by som si zobrala dorast. Ale potom by to už nebol opustený ostrov.“ alebo „Čo by som zmenil na svojom súrodencovi? Súrodencia.“

Inokedy sme sa snažili identifikovať úlohy, ktoré v našom živote zastávame. Sme synmi či dcérami, študentmi a študentkami, bratmi či sestrami. Čo tieto úlohy pre nás znamenajú? Dokázali by sme sa ich raz vzdať? Budeme musieť? Kedy? A keď, ktorá nám zostane? Zostane vôbec nejaká? Zistili sme, čo si v živote vážime, čo je dôležité pre ľudí okolo nás, a tiež to, čo je dôležité pre nás všetkých. Snáď sme sa spoznali, alebo sme aspoň začali. V každom prípade sme na dobrej ceste a sme radi že sme sa mohli o sebe navzájom toľko dozvedieť.

Ale samozrejme okrem zaujímavých tém a hier sme si užili aj kopec zábavy a nočných rozhovorov. Neostal „kameň na kameni“, neprediskutovaná téma,

a v niektorých prípadoch ani pôvodný imidž. Dotyčných doma skoro ani nespoznali, keď sme svoje umelecké a kreatívne nadšenie vyjadrili ružovou farbou na ich vlasoch. Výhodou nášho farebného experimentu bolo, že by sme pani farárku spoznali hoci aj v päťtisícovom dave ešte minimálne

„Odteraz budeš loviť ľudí“

Tak znela téma druhého júlového týždňa, ktorý 17 našich dorastencov prežilo so skupinou mladých Fínov vo Fínsku. Po tom, ako sme sa niekoľko hodín túlili po Helsinkách, obdivovali chrám vytesaný do skaly a veľkolepú katedrálu, pokračovala naša cesta autobusom na sever.

Biele noci sa nám zdali fantastické! Pre spoločnosť, ktoré túži po rozhovoroch, smiechu a obyčajnom spolu- bytí, bolo nezapadajúce slnko dobrým alibi k minimálnej potrebe spánku. Žasla som, koľko energie, invencie vkladali mladí do všetkých aktivít. Pripravené témy nestačilo počúvať, na každej sme aktívne spolupracovali. Biblické texty sme pretvárali na „bibliodrámu“, alebo sme ich aktualizovali – čo bola dostatočná motivácia bdiieť aj po nočných dialógoch.

Dorozumievali sme sa po anglicky, nemčina nestačila. My starší sme zalo-

dva týždne po návrate =). Všetci (a najmä tí, ktorých sa spomínané umelecké vyžitie priam bytostne týkalo) sme si vydýchli, keď sme zistili, že tento imidž sa nestane trvalou spomienkou na náš pamätný a (zase raz) najlepší výlet.

Za dorast zo Starého lýcea: **Baška Šalingová**

vili po zvyškoch znalostí ruštiny. Všetko dôležité sme však každý počuli v svojej reči, za čo vďačíme obdivuhodnému teologickému a prekladateľskému nasadeniu pani farárky Hilveliisy Ukkonen.

Krásna príroda – bývali sme v celkom jednoduchých domčekoch v lese – skutočná fínska sauna, v ktorej sme spievali a smiali sa, jazero, v ktorom sme sa po saunovaní ochladzovali, ale aj stretnutia s bratmi a sestrami zo zboru v Juve, to všetko občerstvovalo telo, dušu i ducha všetkých nás. Do lietadla sme si vzali okrem dobrých pocitov vďačnosť Pánu Bohu a istotu, že sme si zase bližší. Kontakty, ktoré sú nám darované priamo z neba, sú stále originálne, dávajú našej viere novú silu a sviežosť.

Ďakujeme nášmu Cirkevnému zboru a mnohým sponzorom, ktorí nám stretnutie s Fínmi vo Fínsku umožnili. Na budúce leto by sme naše priateľstvo s Fínmi radi rozvíjali na Slovensku. Tešíme sa na to, že prídu a na všetko, čo príde.

Anna Polcková, zborová farárka

Bratislavské detské denné tábory

Po dlhom a pre nejedného žiaka náročnom školskom roku prišiel vytúžený koniec júna a s ním aj začiatok najväčšej radosti pre deti – prázdniny. Iste si mnohí položili otázky: Ako strávime tohtoročné prázdniny? Kam pôjdeme? Čo budeme robiť?

Tieto otázky si položil aj náš cirkevný zbor: Čo budeme robiť cez toto leto? Aké tábory zorganizujeme? A tak sme sa rozhodli, že tento rok usporiadame pre bratislavské, ale aj mimo bratislavské deti detský denný tábor. S Božou pomocou sa to tak aj stalo. Hneď 2. júla v pondelok ráno o 7:30 sa veľká brána v Starom lýceu otvorila a vítala deti, ktoré sa do nášho tábora prihlásili. Detí bolo 20. Prvý deň bol plný očakávania. Čo len tu budeme

robiť? Nebudeme sa nudiť? No po chvíľke strávenej v spoločnosti s ostatnými deťmi a vedúcimi tábora sa tieto obavy úplne vytratili.

O program bolo stále dobre postarané. Doobeda sme počkali, kým sa zišli všetky deti a po zoznamovaní a krátkej hre sa začala každodenná lekcija. Na tomto tábore sme mali balíček z detskej misie „Veľká premena“. Cez tieto lekcie sme sa zoznámili s mnohými životnými príbehmi ľudí z Biblie. Dozvedeli sme sa o tom, akou premenou prešli vo svojich životoch. Dozvedeli sme sa aj kto bol Ten, kto zmenil ich život. Bol to Pán Ježiš Kristus. A aby sme boli konkrétni, koho životy sa premenili, o kom sme sa to dozvedeli? – Boli to Nóach, Saul, etiópsky kráľovský dvoran, Zacheus a slepý Bartimaios. Pred a po lekcií sme vždy spievali piesne. Piesne boli veselé – „ukazovačky“, ktoré sa všetkým deťom veľmi páčili. Preto sme veľmi veľa spievali. Poobedie – to bol zas

čas na hranie – na zábavu. Veľká záhrada okolo Veľkého kostola ožila detským smiechom a detskými hrami. Jedno poobedie sme navštívili Múzeum dopravy a ďalšie poobedie sme my dostali návštevu – veľký detský hrad, na ktorom sme sa poriadne vyskákali. Často krát sme sa ani nenazdali a už tu bol čas odchodu domov. Mnohým sa veru domov vôbec nechcelo ísť a piatok – posledný deň nášho tábora – bol pre mnohých smutný. Veď sme zažili krásne a nezabudnuteľné chvíle.

Po tom, ako nám bolo dobre na tomto prvom dennom tábore, sme vedeli, že chceme aj druhý. Ten bol v strede augusta (13. – 17.8. 2007). Viacerí sme sa už poznali, ale mnohé deti boli neznáme, nové. Program druhého denného tábora bol podobný ako náplň dňa prvého tábora. Akurát lekcie boli nové. Na tomto tábore sme prebrať balíček Detskej misie „Ja som“ – výroky Pána Ježiša. O Pánovi Ježišovi sme sa mnoho dozvedeli. Naučili sme sa, že On je Svetlo, ktoré nám svieti, keď kráčaeme v tme. On je Pastier, ktorý chráni a vedie nás, svoje ovečky. On je Chlieb života, ktorý vie o našich potrebách, On je Cesta, ktorá vedie do neba a On je Vzkriesenie – každému v Neho veriacemu dáva večný život.

Aj počas druhého tábora sme navštívili jedno z bratislavských múzeí, kde sme videli a počuli mnoho zaujímavých vecí. Mali sme aj veľkú hru.

Letný tábor Matejková

V sobotu 25.8. zaznamenali v hale na autobusovej stanici Mlynské Nivy

Pozostávala z rôznych úloh, ktoré sme v našom hlavnom meste museli vyriešiť. Zažili sme veľa zábavy a smiechu, ale aj únavy. Vo štvrtok 16.8. 2007 sme na rozlúčku mali záverečné služby Božie v Malom kostole. Tu sme vystúpili so svojím programom a svojim rodičom a známym sme porozprávali svoje zážitky z tábora. Po skončení služieb Božích bola výstava našich diel. A opäť prišiel piatok – koniec nášho tábora a naša rozlúčka. Aj teraz sme mohli smelo vyznať: áno, aj tento tábor bol super.

Sme vďační hlavne Pánu Bohu, že sme mohli mať tieto tábory. Ďakujeme Mu, že nás svojou všemohúcou rukou viedol, ochraňoval. Ďakujeme cirkevnému zboru za možnosť a pomoc pri organizácii táborov. Ďakujeme všetkým deťom za to, že sme ich spoznali a že sme mohli spolu stráviť zopár dní. A ďakujeme všetkým vedúcim za ich čas táborov.

Erika Hlačoková, zborová kaplánka

Pozn. redakcie: za zorganizovanie oboch denných letných táborov, venovaný čas – za ochotnú službu a zvestovanie Božieho slova deťom srdečne ďakujeme sestre kaplánke Erike Hlačokovej, bratovi katechétovi Martinovi Kováčovi, sestre kostolníčke Malého kostola Anke Fáberovej, členke našej mládeže Rii Ölveckej a ďalším spolupracovníkom.

zvláštny úkaz. Okolo niekoľkých kufrov a tašiek sa začala zhromažďovať malá skupinka mladých evanjelikov, ktorí pripravovali inváziu do prímestského autobusu na linke Bratislava – Myjava. Asi takto nejako a možno úplne inak by vyzeralo hlásenie tlačového referátu Slovak lines

v deň nášho nástupu na zborový tábor mladšieho dorastu – Matejková 2007.

Tábora sa zúčastnilo spolu 18 dorastencov a vedúcich. Strávili sme veľmi požehnané chvíle pri hrách, spoločných rozhovoroch, piesňach, veľkých dobrodružných výletoch plných tajomných úloh a záhadných indícií, ale najmä pri Božom

slove, ktoré zaznievalo nie len večer pri spoločných stretnutiach, ale i ráno na skupinkách, na seminároch a samozrejme v nedeľu na službách Božích v Evanjelickom kostole v Brezovej pod Bradlom, ktorý sme spoločne navštívili. Dorastenci sa mohli do sýtosti vyšantiť aj na športových turnajoch a svoju kreativitu rozvíjať pri vytváraní všakovakých zaujímavých vecí v tvorivých dielňach. Uznáte, takto nabitý týždeň nám uletel naozaj veľmi rýchlo. Čo sa dá robiť.

Všetko na tejto zemi má svoj začiatok i koniec, všetko má svoj čas. A nám zostáva veriť, že okrem pekných fotiek našim mladým zostalo z tábora predsa ešte čosi hodnotnejšie – kus Božej lásky, ktorú sme tu mohli prežívať, vedomie, že máme mocného Záchrancu – vzkrieseného Pána Ježiša, ktorý neostal v tábore, ani sa nepresťahoval iba do kostolov a na hodiny náboženstva, ale kráča s nami každý deň. Vďaka Pánu Bohu za úžasné chvíle, za tých mladých ľudí, ktorí sa nie len úprimne zaujímali o Božie veci, ale aj vyjadrili svoje odhodlanie nasledovať nášho Pána Ježiša Krista.

Martin Kováč, zborový katechéta

Seniorálne kolo športovej olympiády

Toto stretnutie sa uskutočnilo 2. a 3. júna 2007 v Modre. Zišli sa tam mládeže Bratislavského seniorátu a okolia. Začalo sa ráno o deviatej registráciou zúčastnených.

Po modlitbách a po krátkom zamyslení sa mládeže rozdelili tak, aby zvládali

účasť na jednotlivých športových disciplínach. Konkrétne vo futbale, hokejbale, volejbale, vybíjanej, stolnom tenise a šachu. Žiaľ, mládeže s menším počtom účastníkov sa nemohli zúčastniť vo všetkých disciplínach, lebo tie prebiehali súčasne počas 2. júna.

Na tento systém doplatila naša mládež z bratislavského CZ – pastoraálny obvod Dúbravka. Podarilo sa nám však vyhrať futbalový a stolnotenisový turnaj, ale umiestnili sme sa celkom úspešne i vo vybíjanej a volejbale na treťom mieste.

Celkovo sme mali vynikajúci pocit, nielen zo športových úspechov, ale zo stretnutia s ďalšími mladými veriacimi ľuďmi a najmä z toho, že sme mohli spoločne oslavovať Pána Boha.

V mene našej dúbavskej mládeže ďakujem všetkým organizátorom, zúčastneným a tým, ktorí sa akokoľvek

podieľali na príprave tohto vynikajúceho podujatia. Srdečne pozývam nielen účastníkov, ale všetkých mladých ľudí na stretnutie našej mládeže i ostatných podujatí v našom cirkevnom zbere.

Juraj Kriška,
študent evanjelickej teológie

5. ročník detského denného letného tábora v Dúbravke

V dňoch 9.-13. júla 2007 sa v priestoroch Zborového domu ECAV v Dúbravke uskutočnil 5. ročník detského denného letného tábora. Mali sme zverených 22 detí vo veku od 6 do 14 rokov. Dovoľte mi poďakovať sa predovšetkým vedúcim, ktorí s deťmi strávili celý týždeň - Petka a Evka Kapustové, Marek Follrich,

Jurko Kriška, Milan Petrula a Dadka Tomašovičová, ktorá mala na starosti tvorivé dielne.

Strávili sme pozhnané chvíle plné radosti, spoločných výletov do Zoologickej záhrady, Múzea polície SR, či prezidentskej záhrady. Veľa sme sa rozprávali o Pánu Bohu, a tešilo nás, že vieme spoločne vytvárať dielka, ktorými sme neraz prekonalí samých seba - napríklad drôtikovanie srdiečok, rybičiek, maľovanie na svietniky, kamene atď.

Tieto krásne dielka sme prezentovali aj po službách Božích 15.7., kde si ich mohli ľudia aj vziať so sebou domov ako

pamiatku na deti, ktoré sú aj pre náš zbor budúcnosťou.

Je úžasné, akým spôsobom deti s radosťou pripravovali dané darčeky vediac, že ich vyrábajú pre potešenie druhým – pre nich neraz neznámym

ľuďom. Ďakujeme Pánu Bohu za tento čas, rodičom, ktorí nám zverili svoje ratolesti a modlíme sa, aby ich milostivý Hospodin chránil a privádzal k sebe.

Jarmila Petrulová, zborová farárka

Ako sme za hviezdami na výlet šli

Leto znamená pre väčšinu z nás chvíle oddychu a pohody. Chceme načerpať nové sily, získať mnoho zážitkov na ktoré budeme môcť radi spomínať.

Jednou z možností, ako skúbiť toto všetko dokopy je vybrať sa s partiou mladých ľudí na výlet. Od 29.7.-5.8.

tak urobilo 14 mladých ľudí z cirkevného zboru Bratislava – pastorálneho obvodu Dúbravka pod vedením sestry farárky Jarmily Petrulovej. Vybrali sme sa spolu za hviezdami. Vo svetle veľkomesta ich nie je jednoduché vidieť a pohľad na ne nám umožňuje uvedomovať si veľkosť a majestátnosť Stvoriteľského diela spolu so žalmistom, ako to opísal v 8. žalme.

Na cestu sme sa vybrali s odhodlaním hľadať nové skúsenosti, budovať vzťahy v spoločenstve a načerpať novú silu pre život viery s Bohom. Cieľ našej cesty boli Vysoké Tatry, obec Štrba. Toto miesto bolo pre nás bodom, z ktorého sme každodenne vyrážali za niečím novým, ale aj na miesta nám už dobre známe, ako Kežmarok s krásnymi kostolmi svedčiacimi o význame a dôležitosti viery generácií pred nami a bohatou históriou

našej Evanjelickej cirkvi, či artikulárny kostol vo Svätom Kríži – pripomínajúci tiež túžbu po Bohu a odhodlanie pre počúvanie Božieho slova. Aj takéto momenty pozastavenia sa v tomto rýchlom životnom tempe nám pomáhajú v hluku sveta počuť tichý Boží šepot volajúci k nasledovaniu Ježiša Krista ako Spasiteľa a dobrého Pána aj našich životov.

Popri takýchto exkurziách sme radi preverili svoje sily na túrach či už vo Vysokých alebo Nizkých Tatrách. Aj takého chvíle strávené v Božej prírode nám pomáhali koncentrovať sa na uvedomenie si Božej blízkosti pri nás. Preto, aby sme mohli toto všetko absolvovať bolo potrebné vyriešiť otázku dopravy. Cestou nás sprevádzali dve hviezdy, nie ľudské, ale ľudskými rukami urobené. Autá značky Mercedes-Benz, 8-miestny Sprinter a 8-miestne Vito, dotvárali atmosféru nášho výletu a svojou komfortnosťou výrazne prispeli ku kvalite cestovania a radosti z presunov na jednotlivé miesta nášho výletu.

Chceme úprimne poďakovať spoločnosti Motor Car Bratislava za zapožičanie týchto vozidiel a vysloviť radosť z tohto, že existujú ľudia s dobrým srdcom aj v tejto spoločnosti a boli ochotní nám výrazne pomôcť pri riešení otázky prepravy počas výletu. Chceme poďakovať aj predsedníctvu nášho cirkevného zboru, ktoré finančne podporilo tento výlet.

To, ako sa nám podarilo dosiahnuť stanovené ciele, ukáže čas. Veríme, že Pán Boh aj počas tohto tábora prehováral rozličným spôsobom do našich sŕdc a spoločne strávený čas nám pomohol

uvedomiť si, že nie len spoločné zážitky, ale Ježiš Kristus je ten, ktorý nás spája a volá nás k slobode vo viere.

Milan Petrula, Foto: Mário Kičák

Letný putovný výlet – Malá Fatra 2007

I keď v dnešnej dobe ľudia hovoria, že tradície treba rušiť, aby mohol svet napredovať, môžeme objektívne povedať, že niektoré tradície je dobré udržiavať a dokonca aj obnovovať. Kedysi na piatkovom doraste bolo zvykom chodiť v lete na tzv. „puťáky“, čo znamenalo, že všetko, čo ste na určenú dobu putovania potrebovali, museli ste si vziať so sebou

v ruksaku – stan, spacák, jedlo, vodu (tú sme čerpali aj z horských prameňov a bola naozaj chutná) a možno i nejaké prekvapenie.

Takéto čosi sme ako mládež nepodnikli už niekoľko rokov, a preto keď nám na poslednú chvíľu zrušili splav Malého Dunaja, na ktorý sme sa chystali, rozhodli sme sa, že hory na Slovensku sú skvelý záložný plán. Vo štvrtok 26.7.2007 doobeda sme teda nastúpili do vlaku a vybrali sa do Žiliny a odtiaľ na Fačkovské sedlo, kde bol začiatok našej trasy hrebeňom Malej Fatry.

Malá Fatra poskytuje krásne výhľady, ale musíte sa pripraviť obetovať veľa síl

kvôli neustálym stúpaniam a klesaniam, ale keď vyjdete na vrchol, môžete sa kochať nádherou, akú mohol stvoriť len Pán Boh. Sme Mu veľmi vďační za to, že nás počas celej štvordňovej cesty ochraňoval, doprial nám neuveriteľne slnečné a teplé počasie a staral sa o našu fyzickú výdrž. Dážď nás dohnal len raz-takmer na konci našej cesty, keď sme si rozložili stany nad Martinskými hoľami.

Tento výlet sa nám naozaj páčil a budúce leto chceme niečo podobné podniknúť opäť, len máme veľký problém vybrať si, kam ísť, pretože na Slovensku je veľa nádherných miest. Veríme, že Pán Boh nám dopraje i v budúcnosti prežiť taký skvelý výlet a oddych od ruchu našej Bratislavy.

Martin Kováč, zborový katechéta

Slávnosť posviacky kríža a inštalácia zborového farára

23. septembra 2007 prežil CZ
ECAV Bratislava radostné chvíle.

Najprv o 9.30 hod. vo Veľkom kostole na Panenskej ulici bol bratom konseniorom Borisom Mišinom do funkcie zborového farára inštalovaný brat Martin Šefranko, ktorý prišiel do Bratislavy z Ružomberka. Slávnostným kazateľom bol otec inštalovaného brat Vladimír Šefranko, ev. a. v. farár v. v. Asistentmi pri inštalácii bola sestra Katarína Hudáková seniorka

Liptovsko-oravského seniorátu a brat Marek Cingel, konsenior Liptovsko-oravského seniorátu.

O 12.00 hod. na nádvorí EDS (Evanjelickeho domu starostlivosti) na Partizánskej ulici sestra seniorka Katarína Hudáková posvätila kríž, ktorý cirkevný zbor po 56 rokoch opäť dal vztýčiť na vežu kaplnky. Sestra seniorka posviacajúca reč založila na slovách z 1Kor 1, 18 – 19. Jej asistentmi boli brat plk. Tomáš Semko, ktorý mal úvodnú liturgiu, brat Vladimír Kmošena, zborový farár v Petržalke, ktorý predniesol modlitbu v slovenčine, domáci farár Michal Zajden mal nemeckú modlitbu a brat zástupca zborového dozorca Ján Kerekrety sa pomodlil v maďarčine.

Kázeň, ktorá odznela na službách Božích vo Veľkom kostole v Bratislave v 16. nedeľu po Svätej Trojici 23. 9. 2007 pri inštalácii Martina Šefranku za zborového farára

Úvodná modlitba: „*Dopraj mi s Tebou prebývať, Kriste Ježiši, radovať sa večne s Tebou v nebeskej ríši. – Amen, amen, drahý Pane,*

Ako zdôraznil vo svojom príhovore zborový dozorca Karol Pavlů, tento kríž a veža sú dôkazom širokého srdca, ktorí mali naši bratislavskí evanjelici v minulosti, keď miesto veže Veľkého kostola postavili budovy EDS. A tak právom sú táto veža a kríž, aj keď od kostola vzdialené 900 metrov, neodmysliteľnou súčasťou Veľkého kostola.

Pre našu prácu, ktorú konáme v cirkevnom zbere, bola veľkým povzbudením aj účasť podpredsedu vlády SR pána Dušana Čaploviča, ktorý prišiel, aby spolu s nami prežíval tento náš veľký deň.

Michal Zajden,
predsedajúci zborový farár

veď ma k večnosti, aby som s Tebou prebýval v stálej radosťi.“ (ES 445, 1.6)

Text: „*Stále sa radujte, neprestajte sa modliť, za všetko ďakujte, lebo to je vôľa Božia pri vás v Kristovi Ježišovi.“*

(1. list Tesalonickým 5, 16 -18)

Apoštol Pavol upozorňuje kresťanov v Tesalonikách – dnes aj nás – na tri dôležité prejavy duchovného života: *na radosť, modlitbu a vďačnosť.*

(1) **Stále sa radujte!** Je radosť podstatnou zložkou nášho súčasného života? Máme mnoho dôvodov na radosť? Aké správy denne počúvame? – Istí manželia uzatvorili stávkku: bude vo večernom spravodajstve aj dobrá správa? Manželka dúfala, že áno. Muž dobrú správu nečakal. Zdalo sa, že vyhrá on. Správy sa končili informáciou: odborníci našli v jednej sérii konzerv s potravinami zdraviu škodlivé látky. Vyzývajú, aby ste nekonzumovali obsah týchto konzerv. Manželka povedala:

„Vyhrala som. Posledná správa bola dobrá. My také konzervy máme...“ Nevieme, či je tento príbeh skutočný; každopádne smutných správ počúvame denne veľmi veľa! Apoštol radí: Stále sa radujte! Podobná výzva je v Liste Filipským 4, 4: „Radujte sa v Pánovi vždycky!“ Tu je zmysel opravdivej radosti kresťana. Radosť v Pánovi Ježišovi. – Nepodceňujeme ani radosť z časných hodnôt, ktoré sa nám niekedy zdajú samozrejme. Dieťa sa teší z blízkosti milujúcej matky alebo otca. Žiaci sa tešia z dobrej známky, z pochvaly, keď sa im darí. Potešíme sa z radosti mladých, zaľúbených ľudí, mladých manželov, rodičov. – Avšak dnes počujeme o trvalej radosti v Pánovi.

Ústredným textom Písma svätého je obsah evanjelia (J 3, 16): „Tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.“ Pán Ježiš dokázal svojou obeťou na kríži najväčšiu lásku. Obsah radostnej zvesti – evanjelia – nás pozýva k životu Božích detí. Nielen v časnosti, ale aj vo večnosti. V súčasnosti sa zameriavame najmä na časné hodnoty. Tie sa môžu veľmi rýchlo stratiť. Radosť zo spoločenstva s nebeským Otcom, s Pánom Ježišom Kristom, s Duchom Svätým má byť trvalá. Posilňuje aj pri rozlúčke človeka s časnosťou, s domácimi a priateľmi.

Známemu kazateľovi slova Božieho povedal raz jeden muž: „Vám je dobre! Vy sa môžete radowať aj na zemi – aj potom.“ Kazateľ mu odpovedal: „A čo v tom bráni Vám?!“ – Radujme sa v Pánovi! Už pri Krste svätom sme sa stali Božími deťmi a chceme nimi ostať.

Chcem zo srdca popriať bratislavskému cirkevnému zboru, Vám, milí bratia

a sestry, aby ste navzdory všetkým denným starostiam tvorili radostné spoločenstvo; aby to poznali aj ľudia vo vašom okolí. Radosť zo služby prajeme aj duchovným pastierom a všetkým pracovníkom v zbere – aby ste mali istotu, že „vaša námaha nie je márna v Pánovi.“ (1Kor 15, 58) Ako rodičia a blízki prajeme to aj Tebe, syn Martin, Tvojej manželke i deťom.

(2) Neprestajne sa modlite! Apoštol nehovorí: „Nerobte nič iné, len sa modlite!“ – Ešte v detstve sme sa učili výstižný verš: „Modli sa a pracuj, takhľa múdrosť vraví; zapíš si ju každý do srdca, do hlavy!“ – Práca bez odpočinku, bez modlitby, môže človeka zotročiť. Modliť sa a nepracovať – to by bola pretváрка a nepochopenie poslania, ktoré nám, určil Stvoriteľ. On chce, aby sme pracovali nielen pre seba, či pre úžitok svojich najbližších, ale aj v prospech celku.

Neprestajne sa modlite! – Nezabúdajme na hodnotu modlitby. Nech neprejde ani jeden deň bez úprimnej modlitby. V modlitbe máme krásne spoločenstvo s Pánom Bohom. – Ak sa ľudia nestretávajú a nerozprávajú, odcudzia sa. Bez modlitby sa odcudzíme svojmu Pánovi. Brat farár Ján Vladimír Hroboň napísal krstnému synovi do modlitebnej knihy: „Syn môj, modli sa každodenne. Ak sa prestaneš modliť, uschne ti viera a ty sa stratíš svojmu Pánovi.“ – Všemohúci večný Boh nám dáva možnosť prihovárať sa Mu kedykoľvek. To je úžasný dar, úžasná možnosť, ale aj úloha. Máme byť rodinou Božích detí. Modlime sa úprimne v našich rodinách a zboroch. Osobný príklad rodičov a starých má oslovovať aj deti a vnúčatá. Majú poznať hodnotu modlitby a cieľ svojho

života: večné spoločenstvo s Pánom Bohom. V cirkevnom zbore Opiná na východnom Slovensku boli sme v službe 18 rokov. Bola tam pekne rozvinutá vnútromisijná práca. Mali sme ochotných spolupracovníkov, ale aj vzácnych modlitebníkov. Viacerí sa srdečne modlili za úprimnú zvesť slova Božieho, aby brat farár nehlásal svoju múdrosť, ale čisté slovo Božie. Bolo to posilou i povzbudením pre mňa, vtedy kazateľa v strednom veku. – Dnes prosím vás, bratia a sestry, modlite sa vrúcne nielen za seba, za svoje rodiny, ale aj za cirkev – ako rodinu Božích detí. Modlime sa za kazateľov slova Božieho i všetkých pracovníkov v cirkvi. Vás, duchovných pastierov a zborových pracovníkov prosím: modlite sa za svojich bratov a sestry vo viere, proste o Božiu pomoc a požehnanie v službe, ktorú konáte, aby bola naozaj vzácna.

(3) Za všetko ďakujte! Priznáme sa, viac prosíme ako ďakujeme. Úprimná modlitba však má obsahovať nielen prosby, ale aj pokánie, oslavu Boha a vďaku. Len ten, kto ďakuje za Božie dary, vie si ich vážiť a srdečne sa z nich tešiť. Bez vďačnosti by naše modlitby neboli úplné. Nebola by úplná ani radosť z Božieho požehnanja. Pri ďakovných modlitbách si uvedomujeme, aký láskavý je Hospodin.

Keď nás Pán Boh obdaril deťmi, prosili sme Ho, aby nám ich pomáhal vychovávať vo viere, láske a poslušnosti. Dnes Mu vrúcne ďakujeme, že vypočul naše prosby. – Vo vyššom veku si viac uvedomujeme, že nežijeme len pre časnosť. Naším cieľom má byť blahoslavený život v nebeskom domove. „Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeku nevstúpilo, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú.“ (1Kor 2, 9) Bratia a sestry, proste nielen za seba, ale aj za svojich drahých, najmä za mladé pokolenie. – Aby sme poznali cieľ nášho putovania, práce i zápasov: večný život. Veríme, že nebudeme zahanbení.

Dary Ducha Svätého, ktoré uvádza v našom texte apoštol Pavol, vzájomne súvisia. – „Stále sa radujte, neprestajne sa modlite, za všetko ďakujte, lebo to je vôľa Božia pri vás v Kristovi Ježišovi.“ Ďakujeme svojmu Pánovi, že nám jasne hovorí o cieľi nášho bytia, o nebeskom domove. On si raz chce privítať aj nás. Zakočíme slohou z piesne sestry Kristíny Royovej: „Kto otvorí mi bránu, až púť raz skončená? V čích rukách leží vzácna vernosti odmena? Kto vloží ma s plesaním tam – v náruč Otcovu? Ježiš sám, Cesta jasná k večnému domovu.“ (ES 520, 3). Amen.

Vladimír Šefranko, farár v. v.

Diakonissenhaus-Kreuz, 5.10. 2007

Lieber Bruder Zajden, ich bedanke mich herzlich für die Einladung zur Einweihung des neuen/alten Kreuzes des Diakonissen-

hauses. Leider ist die Einladung erst am Tag vor der Feier bei mir eingetroffen, ich weiß nicht, wieso sich die Post so lange Zeit ließ. Und da ich am nächsten Tag verreisen musste, konnte ich auch nicht gleich antworten.

Ich hoffe, dass Sie eine schöne Feier hatten. Und ich werde sicher wieder

nach Preßburg kommen, wenn Sie mich dort haben wollen.

Ich grüße Sie herzlich und brüderlich Ihr

Andreas Metz

***Kázeň seniorky
Liptovsko – orav-
ského seniorátu
Kataríny Hudáko-
vej pri posviacke
kríža na kaplnke
v Bratislave
23. 9. 2007***

Milosť vám a pokoj od Boha nášho Otca a od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista! Amen.

1K 1, 18 – 25: „Slovo o kríži je totiž bláznovstvom tým čo hynú, ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou. Veď je napísané: Zničím múdrosť múdrych a zmarím rozumnosť rozumných. Kde je múdry? Kde zákonník? Kde mudrlant tohto veku? Či Boh múdrosť sveta neobrátil v bláznovstvo? Keďže svet vlastnou múdrosťou nepoznal Boha v Jeho múdrosti, zaľúbilo sa Bohu spasiť veriacich bláznovstvom kázania o Kristu: lebo aj Židia znamenia žiadajú, aj Gréci múdrosť hľadajú, my však kážeme ukrižovaného

Krista, Židom pohoršenie síce, pohanom bláznovstvo ale povolaným, aj Židom aj Grékom Krista, Božiu moc a Božiu múdrosť. Veď Božie bláznovstvo je múdrejšie ako ľudia a Božia slabosť silnejšia ako ľudia.“

Slávnostné kresťanské zhromaždenie, milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi! Stretli sme sa, aby sme posvätili kríž. Kríž, to bolo miesto a nástroj popravy, trestu, spravodlivosti. Pre lepšie pochopenie hrôzy a odpornosti - niečo ako šibenica. Kríž je teda to, čomu sa každý snažil vyhnúť, s čím nechcel spojiť ani len pomyslenie v súvislosti so sebou. Nájst v kríži niečo pozitívne bolo preto bláznovstvom a pohoršením.

Apoštol Pavel napísal už pred dvomi tisícami rokov, že slovo o kríži je pre niektorých bláznovstvom, pre niektorých pohoršením.

Keď apoštol Pavel hovorí o kríži, myslí na jeden, a to na kríž Ježiša Krista. Myslí na ukrižovanie Mesiáša – Záchrancu sveta, ktorý potupnou smrťou, opluvaný, odmietnutý, zradený, napokon zabitý zomrel práve na kríži. Hovorí o Tom, ktorého ľudia odmietli. Ale hovorí o Ňom nie preto, že je mŕtvý, ale preto, že na tom kríži vybojoval víťazstvo nad Diablom, hriechom. Vstal z mŕtvych, takže premohol aj smrť. Slovo o kríži nie je slovom o nástroji popravy, ale o víťazstve Ježiša Krista, ktoré On dáva človeku.

Je ťažké človeku prijať, že cez kríž, cez smrť prichádza víťazstvo. To umožňuje len viera, ktorá sa rodí v pokore srdca uznávajúceho Boží majestáť. Viera, ktorá v Duchu Svätom prijíma a vyznáva Ježiša Krista ako Kráľa kráľov a Pána Pánov – ako svojho Pána! V Duchu Svätom, lebo duch človeka chce sám byť Pánom.

Tomu je kríž pohoršením a bláznovstvom. V dobe apoštola Pavla a rovnako aj dnes. Pred dvetisíc rokmi aj po nich sa ľudia na kríži Ježiša Krista pohoršovali a pohoršujú. Odmietajú, ba nechcú ho vidieť!

A neostalo to tak len pred dvetisíc rokmi.

Aj po nich sa na kríži pohoršovali a pohoršujú. Sú ľudia, ktorí odmietajú kríž. Nechcú, nemôžu ho vidieť. Potvrdením toho je i skutočnosť, že aj v roku 1951 bol kríž ako pohoršenie, ako bláznovstvo odstránený z tejto veže, pretože niekto rozhodol: Preč s ním! Preč! Nie kríž!

Iné znamenia a iné osoby boli dôležité, chcúc sa postaviť na miesto Božie. Nahradit' pravdu. Nebolo sily, aby bol kríž zachránený. Božie cesty však nie sú naše cesty a On vo svojej rade koná tak, že aj neuveriteľné sa stane skutočnosťou.

Božia pravda vždy zvíťazí. Kameň, ktorý zavrhlí stavitelia, stal sa uholným. Darma zlo vzteká, búri sa, darma klame, darma hľadá falošných hrdinov či „otcov národa“! „Len jeden je váš Otec,“ hovorí Písmo. A keď to nevieme, musíme sa to v bolesti – dlhšej či kratšej naučiť!

Po 56 rokoch sa kríž vracia na svoje miesto. Ako znamenie víťazstva. Ako znamenie Božej moci. Lebo je napísané, že Boh zničí múdrosť múdrych a zmari rozumnosť rozumných. A obráti múdrosť sveta na bláznovstvo. Milí bratia a sestry, keď však dnes je opätovne kríž vztýčený na tejto kaplnke, je to záväzok. Záväzok, že v nej bude znieť slovo kríža. Slovo o tom, ktorý na kríži položil svoj život. To Slovo, ktoré nás obviňuje a usvedčuje zároveň. Slovo, ktoré hovorí o našich hriechoch, o našich zlyhaniach, zbabelstve, pýche, nevere a nedôvere Pánu Bohu, o našej najvnútornejšej biede.

Slovo o Tom, ktorý sa k nám hriešnikom priznal. Vzal ich za svoje a spolu s nimi aj smrť na kríži. Z ľudského pohľadu to bolo a je bláznovstvo. Ale Boh vedel, že to bola jediná cesta záchranu. A preto je kríž víťazstvom. Je v ňom spasenie, je v ňom nový začiatok, odpustenie, je v ňom Božia múdrosť a Božia sila. Pre nás. Toto slovo tu musí znieť. Pravidelne pre požehnanie, kvôli záchrane hriešnikov, ktorých svet odmieta, ktorými svet opovrhuje. Kvôli záchrane tých, ktorí nevidia nádej, kvôli tým, ktorí majú strach, kvôli tým, ktorí nevedia ako ďalej. Kvôli tým, ktorí sa boja smrti, ktorí sa trápia pre svoje hriechy. Kvôli nim a ďalším tu musí znieť zvesť o Ukrižovanom Ježišovi Kristovi. Zvesť o tom, že vstal z mŕtvych, žije a má moc, ktorou chce posilniť naše životy.

Moc, ktorou nám dáva víťazstvo v každom boji.

Milí bratia a sestry, všeličo ponúka dnešný svet. Zábavu, oddych, šport, spoločnosť. Ale nič z toho nenasýti hladné duše Božích detí. Len Kristovo slovo Kríža je slovom záchranu.

Nech je teda tento kríž znamením, že tu je záchrana a pomoc pre stratených. Nech je pozvánkou k nabratiu živej vody. Nech je požehnaním, v ktorom je víťazstvo. Nech je pripomenutím, že máme brať svoj kríž i kríž svojich blízkych a nasledovať Pána Ježiša Krista, ktorý na kríži za nás zomrel a vstal z mŕtvych. Amen.

Katarína Hudáková,

seniorka Liptovsko – oravského seniorátu

Iba formalita?

(čítanie /nielen/ pre rodičov a krstných rodičov)

Jeden vážený pán profesor sa stal váženým aj preto, že vedel názorne vysvetliť, o čo pri tej – ktorej téme ide. Nerobil to tým, že na danú tému dlho prednášal, ale spravdla tak, že porovnával tézy a antitézy. Keď napr. hovoril o láske, spomenul najprv falošné predstavy o nej. Jednou z častých predstáv o láske je, že ak sa dvaja majú radi, je to dostatočný predpoklad, že im láska vydrží po celý život. Pán profesor túto predstavu považoval za falošnú a oponoval jej. Hovoril: Lásku treba živiť: slovami uznania, zdieľaním sa, odpúšťaním si, modlitbou o Božiu pomoc. Kto tvrdí, že to, ak sa dvaja majú radi, je dostatočným predpokladom, že im láska

vydrží po celý život, zabúda, že ľudia, ktorých manželstvo stroskotalo, sa na počiatku tiež mali radi. No lásku neživili, jej zásoby nevydržali.

Pomocou metódy pána profesora sa naučme čosi o krste. Spomeniem 5 falošných predstáv (Fp) o krste a budem im hneď aj oponovať (Op).

(Fp 1): Krst je jednou z formalít, ktorú treba vybaviť v čase blízkom po narodení dieťaťa.

(Op 1): Považovať krst za formalitu je blasfémia, urážanie Pána Boha, vysmievanie sa Jeho sľubom, znevažovanie Božej lásky.

(Fp 2): Krst je rituál, až po vykonaní ktorého sa môže mama objaviť s dieťaťom na verejnosti.

(Op 2): Za takouto predstavou je pohanské zmýšľanie, ktoré vidí v krste akési magické očkovanie - pôsobiace,

aby sa nám v živote nič zlého nestalo. Aj pokrstených však stretávajú nepríjemnosti a nevyhýbajú sa im problémy. No krst je uistením, že ani v najťažších situáciách nie sme sami, že svoje starosti nemusíme riešiť sami, ale s pomocou Pána Boha – Ježiša Krista, ktorý sa k nám v krste priznal, sľúbil nám svoju lásku a to, že bude s nami až do konca sveta.

(Fp 3): Krst je len jeden z podnetov pre usporiadanie rodinnej oslavy. Nie je ničím záväzným.

(Op 3): Rodinná oslava je iste milá záležitosť, ale keby mal byť zmysel krstu iba v tom, že si príjemne posedíme s príbuznými, išlo by o „hlboké nedorozumení“. Krst má dôsledky. Nie je nezáväzný. Tak, ako majú rodičia umožniť dieťaťku kontakt s ľuďmi, ktorých si vážia, so starými rodičmi a príbuznými bábätka, tak sa pri krste rodičia a krstní rodičia zavazujú, že umožnia dieťaťku kontakt s Pánom Ježišom Kristom, s Jeho cirkvou, že budú učiť svoju ratolesť milovať a ctíť si Pána Boha i ľudí, ktorých Boh stvoril. Krst teda je aj záväzkom.

(Fp 4): Krst je pekný zvyk, ktorý ozdobi – dekoruje príchod nového človeka na svet.

(Op 4): Krst nemá do činenia s dekoráciou, ale s Ježišom Kristom, so spásou, ktorú nám Ježiš získal svojou obeťou. Krst nie je dekoráciou – bižutériou, ktorú môžeme nosiť, alebo sa bez nej celkom dobre zaobídeme. Je – má byť denným odevom (por. G 3,27; Ef 4,1; F 1,27; R 13,13-14). Kto je pokrstený, má byť s Kristom tak úzko spojený, ako so šatami, ktoré nosí na svojom tele. Bez Krista, bez spásy podstupujeme také riziko, ako keby sme v tuhom mraze chodili bez patričného oblečenia, alebo v chemicky zamorenom prostredí bez ochranného odevu.

(Fp 5): Krst je iba vecou pokrsteného človeka, prípadne jeho najbližšej rodiny.

(Op 5): Krst nie je len individuálne stretnutie s Pánom, ale aj prijatím do cirkvi. Nie v zmysle zápisu do spolku pre náboženské záležitosti, ale v zmysle včlenenia do spoločenstva, ktoré chce žiť a slúžiť ako nás to učil náš Pán a Spasiteľ Ježiš Kristus. Krst nechápme izolovane – len ako vec jednotlivca či jeho najbližších. Povedzme ako ruka je rukou iba v súvisе s celým telom, aj krst nás uvádza do celku – do spoločenstva, ktorým je cirkev – Kristovo telo (1K 12,27a). Byť pokrsteným a nežiť v cirkvi je tak málo zmysluplné, ako ruka odseknutá od tela, ktorá leží kdesi na zemi.

Pán Ježiš hovorí: „Mnoho je povolovaných, ale málo vyvolených“ (Mt 22,14). Ježiš to povedal v súvisе s pozvaním na svadbu, ktorú usporiadal kráľ. U mnohých pozvanie nenašlo odozvu. Výrokom: „Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených“ Pán Ježiš smutne konštatuje, že mnoho je pozvaných, ale tých, ktorí vojdú (na svadobnú hostinu), je málo. Ježišove slová môžeme parafrázovať: Mnoho je pokrstených, ale nie veľa je tých, ktorí svoj krst žijú, ktorí sú s Kristom spojení. Chyba nie je v tom – ako niektorí nami-etajú – že krstené sú malé deti. Chyba je v tom, čo sa deje – či nedeje po krste. „Boh nás spasil kúpeľom znovuzrodenia“ (Tit 3,5). Povedané inak: krstom v nás zažal nový život. Ide o to, aby sme my, rodičia/krstní rodičia tento nový duchovný život našich detí chránili – napomáhali jeho rozvoj. Ako? – Tak ako pri telesne živom človeku chránime a napomáhame jeho život tým, že mu dávame jesť, piť, učíme ho hovoriť, neskôr čítať... . Aj duchovne živý človek potrebuje jesť,

piť (myslíme na Božie slovo, na dary Večere Pánovej), potrebuje rozprávať sa (myslíme na modlitbu i na spoločenstvo cirkvi), potrebuje čítať – duchovne sa vzdelávať. Ináč sa jeho viera nemôže rozvíjať a je ohrozená. Mŕtvy človek nepotrebuje ani jesť, ani piť, ani sa rozprávať, ani čítať. Kto vraví, že nepotrebuje služby Božie, Večeru Pánovu, modlitbu, spoločenstvo cirkvi – vo viere toho sa prejavujú znaky duchovného odumierania.

Viera pochádza z počutia – je z počúvania Kristovho slova (R 10,17). Nie je to niečo, čo si sami vymýšľame. Veríme preto, lebo sme počuli o tom, čo Ježiš Kristus pre nás vykonal: Obetoval sa za nás. Svojou smrťou, ktorú prijal ako trest za naše previnenia, nás spasil a to nás vedie k vďake. Posúva nás k inému zmýšľaniu. Zvesť o Božej láske a spásе – keď ju vierou prijímame, z nás robí nových ľudí.

Už spomínaný pán profesor zdôrazňoval, že lásku treba živiť. Podobne ako treba živiť lásku, je potrebné Božím slovom, Večera Pánovou, modlitbami i spoločenstvom cirkvi a účasťou na jej službe živiť i vieru. Našu i našich detí, krstných detí, vnúchat.

Krst je prvý a veľmi dobrý krok, na ceste viery. Keď sme boli pokrstení, boli sme pokrstení „Bohu do pamäti“ (Kurt Marti). Smieme vedieť, že skutočnosť, že sme v Božej pamäti, v Božej láske, platí po celý náš život. Ide o to, aby sme z daru, že nás Pán Boh prijal – povolal za Božie deti, čerpali, aby sme sa k Božej láske denne vďačne vracali, aby o nás platilo: Som pokrstený/á a zijem v spoločenstve viery s Pánom Ježišom s Kristom.

S použitím myšlienok Bo Giertzta a zostavovateľov Holandského katechizmu:

Martin Šefranko

Vyučovanie náboženstva 2007/2008

Do školského roku 2007/2008 vstúpil náš cirkevný zbor s novým odhodlaním – učiť náboženskú výchovu na čo najväčšom počte štátnych základných škôl v jeho obvode. Ich počet je 48 vrátane špeciálnych základných škôl. Nič sme nenechali na náhodu. Už v apríli sme podnikli niekoľko krokov, aby sa nám túto víziu podarilo naplniť. Aktualizovali sme zoznamy škôl a so všetkými štátnymi

základnými školami sme sa telefonicky spojili. Zisťovali sme stav, záujem, snažili sme sa poskytnúť čo najviac informácií, na niektorých školách sme boli osobne pred rodičovskými združeniami. Rovnako sme komunikovali elektronickou poštou. Koncom školského roku sme školy ešte

raz obvolali a začiatkom septembra sme tak spravili znova. Výsledkom našich snáh je fakt, že v tomto školskom roku vyučujeme na 19 základných školách, čo je o tri viac, ako v minulom školskom roku. Spolu je to 32 vyučovacích hodín.

Pri tejto našej iniciatíve sme si všimli niekoľko zaujímavých postrehov. Na školách, na ktorých sa v minulosti pravidelne vyučovalo je spravidla počet žiakov stabilizovaný alebo dokonca rastie. Prítomnosť katechéta alebo farára má nesporne pozitívny vplyv, na škole vzniká akési povedomie. Vyučujúci evanjelického náboženstva zákonite buduje vzťahy s vedením školy a môže pozitívne vplývať na informovanosť žiakov i rodičov. Na školách, kde sa evanjelická náboženská výchova nevyučovala je situácia omnoho zložitejšia. Rodičia nie sú dobre informovaní. Uvediem jeden konkrétny príklad. Všimli sme si, že na väčšine takýchto škôl dostali žiaci a rodičia na konci školského roka prihlášku len s alternatívou etická výchova – náboženská výchova a nie etická výchova - evanjelická NV – rím.-kat. NV. Na školách, na ktorých sa v minulosti vyučovalo len sporadicky sa evanjelici stratili – väčšinou navštevujú etickú výchovu a na výučbu náboženstva už nereflektovali. Niektorí dokonca navštevujú hodiny katolíckeho náboženstva. Na základe týchto poznatkov sme zvolili nasledovnú stratégiu - obsadiť školu vyučujúcim aj pri najnižšom možnom počte žiakov.

V tomto školskom roku v obvode nášho cirkevného zboru evanjelickú náboženskú výchovu vyučujú dvaja farári, kap-

lánka, študent teológie, dve katechétky – dobrovoľníčky a katechét zamestnaný cirkevným zborom. Počet detí je 117. Vyučuje sa na nasledovných školách: Karloveská – Veternicova (14 detí), Tilgnerova (10), Za kasárňou (17), Dubová (3), ZŠ pre slabozrakých a nevidiacich Svrčia ul. (5), Hlboká (12), Česká (3), Jelačičova (3), Riazanská (6), Teplická (5), ZŠ pre nepočujúce deti Drotárska ul. (6), Vrútocká (1), Mudroňova (2), Majerníková (3), Podjavorinská (12), Vazovova (6), Bílikova (4), Košická (5)

Na záver ešte vyslovujeme poďakovanie všetkým, ktorí sú do výučby evanjelickej náboženskej výchovy akokoľvek zainteresovaní, ale aj tým, ktorí sa o naše deti starali týmto spôsobom v minulosti. Najväčšia vďaka však patrí nášmu nebeskému Otcovi za to, že nám dal tieto deti a že im môžeme aj takýmto spôsobom slobodne zvestovať evanjelium. Prosíme o Vaše modlitby za deti, ale i za vyučujúcich, o múdrosť a Ducha Svätého, aby ich viedli ku živému Kristovi. Rovnako prosíme o Vašu spoluprácu. Ak Vaše dieťa navštevuje štátnu školu, na ktorej sa evanjelické náboženstvo nevyučuje a o takéto vyučovanie máte záujem, informujte sa prosím na vedení školy a určite nás kontaktujte (konventna.ba@ecav.sk , 0904159536). Je možnosť prehlásiť dieťa z etickej výchovy na náboženskú už od druhého polroka tohto šk. roka.

Martin Kováč, zborový katechéta